

Truyện ngắn:

“CÔ” SƯỚNG CƯỚI VỢ

(Tặng tình yêu 2 em Ngân - Sướng)

*

Vâng! Thì hẳn là “cô” Sướng lấy vợ chứ làm sao có chuyện “cô” Sướng lấy chồng! Tuổi “cô” tuy chưa nhiều, nhưng ở cái làng quê này, cỡ tuổi hăm mấy như “cô” mà chưa có nơi có chốn sẽ là nhiều lời đàm tiếu lắm. Vì thế, cụ Bồng lo dựng vợ gả chồng cho “cô” năm nay cũng phải.

Tuy “cô” không được cao ráo, mạnh mẽ như mấy cậu em nhưng bù lại “cô” rất khéo tay, chịu khó làm làm và đặc biệt “cô” là người rất tốt nét. Nếu không đáp phải tính khí đanh đá chua ngoa thì hẳn “cô” là người hiền thực nhất nhì làng xã. Kể cũng lạ, “cô” chẳng có gen di truyền về khoản “mòm năm miệng mười”, “cô” cũng chẳng tầm sư học đạo thế mà khiếu chữ nọ của “cô” lại hay đáo để, lại lừng danh thôn xóm. Làng trên xóm dưới, mọi người bảo nhau, trêu ai thì trêu, chọc ai thì chọc, nhưng chớ có động vào “cô” Sướng mà khỗ. “Cô” sẽ vén quần, nháy tanh tách tanh tách rồi bắc ghế vênh mặt lên mà chửi. “Cô” chửi từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, từ tối đến đêm, chửi cho đến khi nào kẻ bị chửi phải tâm phục khẩu phục, phải mò đến tận nhà năn nỉ xin cô đừng chửi nữa thì cô mới thôi. “Cô” chửi có bài có bản, có lớp có lang, có vằn có điệu chứ không vớ câu nào chửi câu đấy như mấy bà buôn gà bán vịt. Ca dao tục ngữ nhiều người đọc có khi còn sai, còn lẫn lộn, còn “râu ông nọ cắm cằm bà kia” chứ các bài chửi của “cô” Sướng thì tuyệt không có một sai sót, tuyệt không lẫn lộn về câu từ, ý tứ. Thế mới tài! Thế mới xứng danh đệ nhất thiên hạ chửi của làng Đỗ Hạ!

Sướng thích được gọi là cô, là chị. Sướng khoái được mọi người mắng yêu câu: “Con dĩ Sướng này xinh phét!”. Thích là thế nhưng Sướng ghét cay ghét đắng kẻ nào lại thực tâm coi Sướng là phụ nữ, là phận liễu yếu đào tơ, là thân gái chân yếu tay mềm. Tóm lại, Sướng là đàn ông, là nam nhi chính hiệu, là chuẩn men đích thực nên Sướng không chấp nhận ai đó cho rằng, nghĩ rằng Sướng là phận nữ nhi! Ừ thì Sướng thích gọi là cô, là chị. Ừ thì Sướng thích nhảy dây, thích chơi ô ăn quan, thích chơi trò búp bê, thích buôn hàng, thích cãi lộn... Như thế thì đã sao? Những sở thích đó tuy có khác biệt với đặc trưng giới tính của giới nam nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới bản chất giới tính vốn có của Sướng? Thật đấy! Sướng vẫn là thằng đàn ông đích thực. Sướng vẫn chưa bao giờ phải tụt quần ngồi xổm mà tiểu tiện. Sướng cũng chưa bao giờ tùy tiện cho rằng mình không phải là thằng đàn ông nên vì thế đừng có ai vớ vẩn nghĩ Sướng là đàn bà con gái. Sướng ghét đấy. Sướng chửi cho đấy.

Sướng yêu Ngân! Sướng sẽ cưới Ngân bằng tình yêu chân thành, mãnh liệt. Ngân là mối tình đầu, cũng sẽ là mối tình duy nhất nên Sướng thề sẽ mang cả tính mạng mình thế chấp để đem lại hạnh phúc suốt đời cho Ngân. Ừ, thì nói thế cho có văn vẻ, cho giống kiểu người thành thị đấm đui vì yêu chứ Sướng biết thế đích nào là thế chấp tính mạng để bảo vệ hạnh phúc cho người mình yêu? Sướng càng không hiểu thế chấp tính mạng đổi lấy cái gì để bảo vệ tình yêu? Sướng không biết. Thấy phim ảnh nói thế, thấy mấy thằng trẻ ranh ngoài xóm Chùa nói thế, nghe hay hay, thấy có vẻ chí lý, đúng đúng, thế là Sướng thích, Sướng nhắm thuộc, rồi Sướng bắt chước, Sướng thề với Ngân, vậy thôi.

Mà nàng Ngân cũng lạ, hôm ấy, bất chấp trời đang mưa rét, Sướng đã quỳ trước mặt nàng, dầm mưa hứng rét để đem tấm lòng yêu chân chất ra mà giải bày, mà thề thốt. Chẳng phải để ghi điểm với Ngân mà chỉ muốn Ngân hiểu, Ngân tin tình yêu của Sướng là chân thành, là kiên định:

- Chị thề! Tiên sư bố đũa nào mà nói điều! Chị sẽ yêu Ngân chung thủy đến hết đời! Nếu cần, chị sẵn sàng đem thế chấp tính mạng của chị để Ngân suốt đời được hạnh phúc!

Như thế, chẳng cảm động thì thôi, Ngân lại cười khanh khách khanh khách, lại còn phát vào mông Sướng rõ đau, rồi mắng:

- Nỡm ả. Thề cá trê chui ống à? Vào nhà đi, ướt hết người rồi! Mà... sắp cưới vợ, sao cứ thích chị chị cô cô thế hả giới?

Sướng dậm chân. Sướng ngúng nguẩy:

- Người ta thích thế không được à?

Ngân lại cười, lại phát vào mông Sướng:

- Ừ thì chị, thì cô Sướng, thích chưa?

Sướng khi khi cười rồi chu mỏ ra đọi Ngân thưởng cho nụ hôn rõ kêu như mọi bận. Nhưng chờ, chờ mãi cũng chẳng thấy Ngân hôn. Sướng hụt hẫng. Sướng he hé mắt nhìn. Rồi Sướng phụng phịu, Sướng ầm ức:

- Người đâu mà ky bo...

Ngân lờm :

- Sặc mùi mắm tôm như thế, ai mà người được.

Sướng ngẩn mặt ra một lúc, rồi khi khi cười:

- Ừ nhỉ. Vừa ăn thịt chó mắm tôm tối qua, sáng nay quên chưa súc miệng. Mẹ nó! Thế mà chị chẳng nhớ ra...

Đấy, tính Sướng hay quên như thế nên cũng nhờ thế mà thành hóa hay. Sướng chẳng biết giận dai ai. Bực lên, Sướng mắng, Sướng chửi. Sướng chửi thậm tệ, Sướng chửi như chan canh đổ mẻ người ta cho hả giận, cho bỏ tức nhưng chửi xong là Sướng

lại khi khi cười, Sướng quên phéng hết mọi chuyện. Sướng chẳng bận tâm. Sướng chẳng cần nhớ vì Sướng nghĩ nhớ làm gì những chuyện ấy, chỉ tổ thêm nặng đầu. Sướng chẳng đại.

Hôm nọ cũng thế, mấy thằng choai choai ngoài xóm Chùa, thấy Sướng đèo Ngân lên xã đăng ký kết hôn, chúng chạy theo, hò reo inh ỏi như nhìn thấy gánh xiếc lạ về làng. Chúng còn chỉ chỉ trỏ trỏ, rồi ngoác miệng ra cười ngật nghẻo, có đứa còn ngửa mồm rống lên rõ to:

- Chúng mày ơi! Chắc cô Sướng lấy vợ để thử xem cảm giác có vợ thế nào! Chứ hai con đàn bà lấy nhau thì đẻ đá làm sao!

Lộn ruột, Sướng chống xe đến rằm một cái. Mặc cho Ngân ngã chống quay trên đường, Sướng chắp tay vào hông mà xỉa xói, mà chửi:

- Tiên sư bố nhà chúng mày. Bà yêu Ngân! Bà cưới Ngân thì ảnh hưởng gì tới cha ông họ hàng làng xóm chúng mày mà chúng mày rống lên là 2 con đàn bà lấy nhau thì đẻ đá làm sao. Hả? Hả? Hả? Thằng nào, con nào vừa nói thì ra đây, nói lại trước mặt bà xem nào. Bà sẽ tát cho chúng mày rặng đi một nơi, môi đi một chỗ để xem cái hình thù mặt mũi của chúng mày sẽ như thế nào?

Tưởng rằng sau vụ đó, Sướng sẽ giận lắm, sẽ cạch mặt mấy thằng trẻ ranh đó đến tận già, ấy thế mà lúc đăng ký kết hôn về, gặp tụi nó, Sướng còn đỗ xe lại, cười cười nói nói, khấn khấn khoản khoản với chúng, rất ư là chân thành:

- Cô bảo này. Hôm nào cô cưới vợ, đứa nào hát hay thì đến hát tặng vợ chồng cô mấy bài nhé!

Một thằng cỡ 15 tuổi, trêu:

- Nhìn cô xinh thế này, chắc phải lấy thêm vài cô vợ nữa.

Sướng khoái chí cười ngất, rồi cầu cầu vào tay thằng bé:

- Cô mà lấy vợ nữa thì cô Ngân cô ý xé xác cô ra à. Vớ lại, cả ông bà nhà cô nữa, sẽ không tha cho cô đâu. Thôi! Cô cưới được cô Ngân là may lắm rồi. Cô chẳng tư tưởng vợ nọ con kia đâu. Cái thằng này! Mày toàn xui đại cô! Hí hí hí...

Đấy! Sướng lại tít mắt cười khi được bọn trẻ khen đấy!

Thật chẳng có ai dễ quên như Sướng! Cũng chẳng có ai thật thà đến vô tâm như Sướng.

Thì cũng nhờ có tính tốt như thế mà Ngân mới yêu, mới bằng lòng về làm vợ Sướng. Ngân không mỏng mày hay hạt nhưng Ngân thùy mị, nét na. Ngân không sắc nước hương trời nhưng nét dịu dàng của Ngân đủ khiến trai làng phải thầm mơ trộm nhớ. Ngân được người. Ngân được nét. Cả làng, cả xã chưa thấy Ngân mặt nặng mày nhẹ, cãi cọ với ai. Cứ nhẹ nhàng với mọi người, cứ nhún nhường với mọi người như thể Ngân sinh ra là để chan hòa với mọi người vậy.

Nghĩ cũng buồn cười về chuyện tình yêu của Ngân với Sướng.

Chơi thân với nhau từ nhỏ. Cả 2 cùng thích chơi nhảy dây, chơi chắt chuyền, chơi ô ăn quan, chơi búp bê, chơi buôn hàng... Nhưng Sướng chơi bao giờ cũng giỏi hơn Ngân, thậm chí còn giỏi hơn cả đám con gái trong làng nên chưa bao giờ Ngân nghĩ Sướng là con trai cả. Trong suy nghĩ của Ngân, Sướng là một người chị tốt, người chị không giống chị em khác chỉ một điều duy nhất là khi đi tiểu, chị Sướng không bao giờ phải ngồi xổm.

Thì nghĩ như vậy nên Ngân mới chủ quan. Tối ấy, sinh hoạt chi đoàn về, trời lát phát mưa lại còn rét đậm, đường về nhà Sướng thì xa, sợ “chị” Sướng ngấm mưa ngấm rét sẽ khổ nên Ngân mới rủ “chị” Sướng ngủ lại. Ai ngờ, đêm ấy thành đêm định mệnh, thành đêm gạo nấu thành cơm, ván đóng thành thuyền.

Chẳng phải là Ngân “khôn ba năm đại một giờ” mà là Ngân không ngờ “chị” Sướng tưởng là thằng lại cái, tưởng là thằng vút đi, chỉ giỏi mấy trò nhảy dây, chơi chắt chuyền, chơi búp bê, chơi buôn hàng... và giỏi hăng máu chửi lộn với đám đàn bà con gái,... ấy thế mà khi làm cái chuyện của thằng đàn ông thì lại thật đâu ra đấy, ra tám ra dẫn, ra ngô ra khoai, ăn đứt khối thằng vẫn khoác loác tự nhận là giỏi về chuyện thâm kín của đấng mày râu! Thôi, “chị” Sướng tuy có đàn hanh một chút, có nữ tính một chút, có những sở thích hơi khác thường một chút nhưng bù lại “chị” ấy hiền lành, chịu thương chịu khó, lại tốt đường ăn nết ở và quan trọng, cái “công việc” đặc thù của thằng đàn ông thì “chị” ấy làm rất được, quá được. Nghĩ thế, Ngân bằng lòng đón nhận tình yêu của Sướng. Ngân chỉ lo, gia đình và bạn bè có hiểu mà vun vào cho tình yêu của hai đứa hay lại bàn ra tán vào, lại tìm cách chia rẽ vì thằng Sướng “pha gái” nặng như thế thì làm sao mà làm chồng được? Ngân cũng sợ mẹ buồn, mẹ khóc vì mẹ không tin “cô” Sướng sẽ đem lại hạnh phúc cho Ngân. Chẳng lẽ lúc bấy giờ, Ngân phải huých toẹt ra cái đêm định mệnh, cái đêm Sướng ngấu nghiến biến Ngân thành đàn bà? Cái đêm Sướng cho Ngân được thỏa thuê trong hạnh phúc! Cái đêm Sướng khẳng định tính đực “chuẩn men” không thể bác bỏ!

Thôi! Không nói đến tâm trạng của Ngân về đêm đó nữa vì đó là chuyện tế nhị, chuyện thâm kín của Ngân và Sướng, hãy để chuyện đó nằm trang trọng trong ký ức đẹp về thiên tình sử của Ngân và Sướng. Còn rất nhiều chuyện để nói, đâu nhất thiết phải lôi chuyện “thâm cung bí sử” ra cho rôm rã, nhất là chuyện lại đang kể về “cô” Sướng, nhân vật chính, người đã nhiều năm độc chiếm danh hiệu đệ nhất thiên hạ chủ của làng Đỗ Hạ.

Vâng. Thì trở lại chuyện của “cô” Sướng chứ chẳng lẽ cứ tiếp chuyện của Ngân!

*

*

*

Hôm ấy, sau cái lần thề thốt tình yêu với Ngân, Sướng bỗng nhớ “Kiên ái” quay quắt. Tuy khác làng nhưng cùng xã, lại hợp tính hợp nết nên Sướng và “Kiên ái” chơi với nhau thân lắm. Cũng lâu rồi, để đến hơn tháng, hai “chị em” cũng chưa gặp mặt. Không biết dạo này “dì” ấy thế nào? Có chịu khó ăn uống hay vẫn lười ăn để người cứ dài ngoẵng? Thấy bảo, bố “dì” ấy đang bắt “dì” ấy lấy vợ. Không biết lần này “dì” ấy có nghe hay lại giãy đành đạch như mọi bận? Khổ thân “dì” ấy, cũng đẹp người, hát hay, lại hiền lành, chịu khó, và cũng được nhiều gái xinh thích lắm, vậy mà cứ dửng dưng chuyện yêu đương trai gái, cứ khó chịu ra mặt khi có người nhắc đến chuyện lấy vợ. Hôm nay, nhất định sẽ lựa lời, động viên “dì” ấy lấy vợ sớm đi chứ cứ mãi thế này thì vài năm nữa, khi ngập nghề tuổi 30 sẽ khó lấy vợ lắm.

Vừa vào nhà, chưa kịp chào hỏi mọi người, Sướng đã bị cụ Vân, bố “dì” Kiên, lườm cái rở sâu, rồi chửi đồng:

- Tiên sư bố cái lũ dở ông dở bà! Thấy mặt là muốn đập cho chết. Lúc nào cũng quẩn nhau như mấy con chó cái! Mẹ nó! Bực!

Định cự lại nhưng chợt gặp ánh mắt của Kiên lạ lắm nên Sướng cười cười:

- Bố cứ quá lời. Tháng sau con cưới vợ, sẽ chẳng mấy khi sang đây chơi nữa đâu.

Cụ Vân bĩu môi:

- Vâng! Tháng sau “chị” lấy vợ! Gớm! Nghe cứ như chuyện hài của thế kỷ! Tôi chả dám tin đâu! Mà này “chị” Sướng. Tôi hỏi thật “chị” nhé. Con dở hơi nào nó lại nhận lời lấy “chị” đấy? Thế nó không biết “chị” bị đồng cô, “chị” bị pha gái à? Tôi lại hỏi thật “chị” nhé: Hai con đàn bà lấy nhau thì đẻ đái làm sao?

Nghe câu “Tôi lại hỏi thật chị nhé: Hai con đàn bà lấy nhau thì đẻ đái làm sao?” mặt Sướng tái lại rồi thoát cái phùng phùng sát khí. Sướng chống hai tay vào hông. Sướng dậm chân đến huych một cái rồi kéo dài giọng:

- Hai con đàn bà lấy nhau thì đẻ đái làm sao? Này! Con nói thật với bố. Đừng tưởng con này trông như pha gái mà nghĩ con này là phận liễu yếu đào tơ, không phải là thằng đàn ông. Đây nói cho bố biết. Đây chưa bao giờ ngồi xổm như mấy con đàn bà! Chưa bao giờ! Bố hiểu chưa! Mà con nói thật nhé. Chắc gì bố đã là đàn ông mà bố bĩu môi, dè bĩu, coi khinh con này như thế.

Thấy sắc mặt tím tái rồi thoát cái đỏ bừng của Sướng, cụ Vân chợt dạ: - “Mẹ nó! Chạm phải vĩa “con dở ông dở thằng” này rồi. Nó mà nổi cơn đồng bóng thì mình đại mặt.”. Cụ lúi người, lúi người để tránh cơn giận của Sướng, không ngờ cụ trượt chân ngã oạch một cái. Nhìn bộ dạng luống cuống của cụ, Sướng phì cười, bĩu môi:

- Gớm! Đàn ông chưa? Ối dào! Đàn ông như bố, đây cũng dí thềm!

Kiên chạy lại đỡ cụ Vân, lau bàu:

- Bỏ cứ trêu chị ấy làm gì. Chị ấy thế thôi chứ có pha gái pha ghiếc gì đâu...

Cụ Vân bĩu môi, dài giọng:

- Chị ấy thế thôi chứ có pha gái pha ghiếc gì đâu.... Gớm! Điều bộ, cử chỉ rặt con đàn bà thế kia mà bảo không pha gái! Tôi xin chị! Mấy chị không pha gái thì pha trai chắc?

“Lộn ruột! Thích trêu gái này à? Đúng là điếc không sợ súng! Đây nể là bậc phụ huynh nên đây mới cố nhin nhưng lại không biết điều, cứ quá đà như thế thì đừng trách đây là người quá đáng”. Nghĩ vậy, Sướng sấn sổ đến trước mặt cụ Vân, chống một tay vào hông, định ca bài ca “đây đích phải là con gái” thì Kiên vội kéo tuột Sướng vào buồng.

Thở phào vì thoát được cơn giận dữ của Sướng nhưng cụ Vân vẫn cố để theo:

- Mẹ bố chúng mày chứ! Không biết nhục! Lại còn lôi nhau vào đây làm cái trò gì nữa? Chẳng lẽ ông lại vào đánh tuốt xác ra bây giờ...

* *

*

Ngồi trong buồng, cứ nắm tay Sướng mãi, rất lâu, Kiên mới buồn buồn, hỏi:

- Thấy bảo “chị” sắp cưới Ngân làm vợ... Này, thế lấy người ta về, liệu có... làm được không mà cưới? Rồi khổ mình, khổ người ta, tội lắm.

Sướng hờ hớ cười:

- “Dì” cứ lo vớ lo vẩn. Sao “chị” lại không làm được? Ngân cứ tấm tắc khen “chị” suốt đấy. Ngân bảo, gì có thể chê chứ việc ấy thì Ngân nể “chị” nhất. Ngân yêu “chị” cũng vì việc ấy đấy.

Kiên tròn mắt:

- Thật á? “Chị” làm chuyện ấy được Ngân khen á? Eo ơi “chị” giỏi thế! Ước gì em được như “chị”, em cũng lấy vợ rồi sinh con đẻ cái chứ cứ thế này thì đời em sẽ ra sao?

Sướng nhìn Kiên định nói điều gì đó nhưng lại thôi. Mắt nhìn ra cửa, có vẻ chán chừ, đần đờ lắm... Một lúc, cũng khá là lâu, chừng như ngẫm nghĩ đã kỹ, Sướng mới dè dặt:

- Này “chị” bảo, Ngân có đưa em gái, tên Nga, cũng xinh đáo để, hôm nào “chị” sắp xếp thời gian giới thiệu cho “dì” làm quen nhé.

Kiên nhìn Sướng, rồi nhìn ra cửa, thờ ơ:

- Gặp để làm gì? Sao phải gặp mặt cơ chứ? “Chị” biết rõ người ta rồi mà...

Sướng rất thật:

- Ờ hay... Gặp để xem mặt, làm quen... Ưng thì cưới nhau. Lấy vợ đi chứ, cũng gần ba mươi tuổi rồi, còn trẻ trung nữa đâu mà “dì” thích bày đặt kén chọn làm gì...

Kiên nhìn Sướng, thờ dài:

- “Chị” biết rõ người ta là người thế nào rồi mà còn nói thế. “Chị” chỉ giỏi làm người khác đau lòng thôi. “Chị” độc ác lắm...

Nói xong, Kiên ngồi thừ ra, buồn lắm. Hình như mắt Kiên rưng rưng lệ...

Thấy vậy, Sướng cuống quýt:

- “Chị” xin. “Chị” xin lỗi. “Chị” vô tâm quá. “Dì” biết tính “chị” rồi, chấp làm gì cho mắt tình “chị em” vun đắp bao năm...

Sướng ôm Kiên vào lòng, xoa lưng, xoa đầu, tình cảm lắm. Kiên được thể, nắm tay Sướng, đăm đăm nhìn thẳng vào mắt Sướng, nũng nịu:

- Nhớ. Sướng đừng lấy vợ nữa nhớ. Sướng mà lấy vợ là em xuống tóc đi tu đấy.

Sướng rút tay lại, trợn mắt:

- “Dì” đừng làm thế. “Chị” có phải đồng cô đâu mà yêu “dì”. Gớm, xinh như “dì” thì lo gì chẳng kiếm được vài thằng mà yêu chứ. Thôi “chị” về đây, kéo Ngân hiểu làm “chị” với “dì” yêu nhau thì “chị” mất vợ.

Nói xong, Sướng nguây nguẩy đi về. Kiên nhìn theo, đau đớn:

- Sướng ơi! Sướng lấy vợ em sẽ đi tu đấy! Em thề... Sướng ơi...

* * *

Vâng. Mọi người đang ngả lộn để chuẩn bị làm đám hỏi cho “cô” Sướng. Đông lắm. Vui lắm. Thì đã nói từ ban đầu rồi. “Cô” Sướng năm nay cũng hăm mấy tuổi, tính khí lại khác người, chẳng ra đàn ông cũng chẳng ra đàn bà, cứ nửa nọ nửa kia như thế, không lo cưới vợ để vài năm nữa có mà hăm nặng. Giờ còn trẻ, tính khí đã ẩm ương, khác người, thích xưng cô, xưng chị, thích được khen, được mắng là “con đĩ Sướng này xinh phết”, vài năm nữa, nếu còn độc thân, không biết lúc đấy “cô” sẽ hăm đến mức nào? Chẳng biết “cô” bị đồng cô có “nặng” lắm không nhưng tính khí của “cô” nửa gà nửa vịt như thế mà có người đồng ý lấy “cô” làm chồng là may lắm rồi, phúc đức lắm rồi. Ở làng này, xã này, khối trai tráng đáng mặt đàn ông mà ế xưng ế xỉa, đêm nằm cứ thờ dài thườn thượt vì mãi không lấy được vợ. Còn “cô”, ồng à ồng ẹo, nửa nạc nửa mỡ như thế mà cưới được cô vợ nét na, xinh đẹp nhất nhì làng xã. Như thế, mọi người (gia đình, họ hàng của “cô” Sướng) không vui sao được?!

Vâng. Mọi người chuyện trò rôm rả lắm. Mà người vui nhất là cụ Bổng. Cụ đi đi lại lại, cười cười, nói nói, chào hỏi mọi người, niềm nở lắm. Ai cũng mừng cho cụ: - Ôi cái thằng “cô” Sướng! Yếu điệu thực nữ đến thế mà cũng cưới được vợ! Mà vợ nó lại ngoan, lại xinh, lại chịu khó lam làm nhất nhì làng xã! Đúng là “mèo mù vớ phải cá rán, buồn ngủ gặp được chiếu manh”. Khiếp! Cái “bà cô” Sướng này sao mà tốt số, may mắn thế. Nhà cụ thật là có phúc!

Cụ Bồng cứ liên tục vuốt râu cười cười, cảm ơn mọi người, về mặt hoan hỉ lắm:
- Vâng! Cảm ơn các ông, các bà! Cũng may cháu nhà tôi nó vẫn còn là đàn ông, chưa chuyển hẳn sang là đàn bà nên mới cưới được vợ. Vâng. Vâng... Mời các ông, các bà vào nhà ăn trầu, xoi nước mừng với vợ chồng tôi và mừng cho cháu...

Cụ vội lừ mắt thẳng cháu trưởng khi nghe nó tếu táo:

- Nay. Mọi người ơi! Không biết đêm tân hôn thì chú rể làm gì cô dâu nhỉ? Chắc dễ lòi chắt chuyền ra gạ cô dâu chơi thâu đêm lắm? Hay lại rủ cô dâu chơi nhảy dây ăn tiền đến sáng? Mà mọi người ạ, cháu thấy lạ lạ làm sao... Cô Ngân xinh như thế, ngoan như thế, bao nhiêu trai làng tấn công không đỡ lại đỡ luôn cái ông Sướng chín phần gái nửa đại phần đàn ông nhà cháu là sao ạ? Cưới vợ về có làm được cái khoản kia không mà cưới? Hay qua mấy ngày thử làm chồng không được lại hăng tiết vịt, gạ cô Ngân chửi nhau, chán lại lòi nhau ra tòa? Thế thì tốn tiền của ông bà cháu mà còn làm trò cười cho thiên hạ. Vụ này cháu thấy có vẻ không được ổn.

Quay sang cụ Bồng, thẳng cháu nhăn mũi:

- Hay thôi cưới vợ cho "cô", ông ạ. Cháu sợ vụ cưới xin này thành trò hề cho làng xóm chê cười nhà mình...

Cụ Bồng cốc đầu thẳng cháu rõ đau, rồi chửi:

- Mẹ bố họ ngoại nhà mày! Có im ngay cho ông nhờ không? Thím Ngân phải hiểu rõ chú Sướng mày thì mới gạt đầu về làm vợ chứ? Luyện thuyên ông đánh cho sưng mông đấy.

Thằng cháu tròn mắt nhìn ông:

- Ô thế ông chưa biết chuyện hôm nọ "cô" nhà mình sang "tặng tịu" với "cô Kiên", làm sập giường nhà "cô Kiên", bị ông Vân vác gậy đuổi đánh phải bỏ chạy thực mạng à?

Cụ Bồng ngớ người, hỏi nhỏ thẳng cháu:

- Con nghe ai nói? Có đúng vậy không? Mà con be bé cái mồm thôi. Chuyện này mà đến tai bên nhà thì hỏng hết, hỏng hết con ạ.

Thằng cháu toe toét cười:

- Ông làm gì phải bí mật thế ạ? Chắc chỉ còn ông với bà hoặc thêm vài người nữa là chưa biết chuyện đó thôi. Người ta đồn ầm lên là "cô" nhà mình với "cô Kiên" còn thề nguyện nếu không sống được với nhau thì cả hai sẽ cùng cắt tóc đi tu đấy.... Đã thế thì "cô" nhà mình còn cưới cô Ngân về làm gì nhỉ? Chả lẽ "cô" nhà mình cưới cô Ngân để thử xem làm đàn ông có được không à?

Cụ Bồng thần người ra. Một lúc, như chợt nhớ ra chuyện gì, cụ nói nhỏ với thằng cháu:

- Ủ. Ông nhớ ra rồi. Mấy tuần trước, “cô” con “làu bầu” suốt mấy đêm về “lão già mắt nét” nào đó. Thì ra là “cô” con cạnh khỏe ông cụ Vân. Bây giờ biết tính sao hả con? Làm thế nào cho phải đây?

Cụ đi đi lại lại, vẻ lo lắng lắm.

Thằng cháu thấy ông như vậy, sốt ruột:

- “Cô” đi mời vẫn chưa về hả ông? Hay con đi tìm “cô” về để ông hỏi cho ra nhẽ? Con cũng thấy lo lo ông ạ...

Vừa lúc đấy, Sướng cũng đi mời khách về đến nhà. Cụ Bổng kéo Sướng vào, hỏi dồn:

- Thầy hỏi, con phải trả lời thật nhé. Con có yêu cái Ngân không? Con có làm chuyện đàn ông với đàn bà được không? Còn chuyện con với thằng Kiên “ái” nhà ông Vân thế nào? Thầy nghe thằng cháu đích tôn nói con với thằng Kiên “ái” yêu nhau, thề thốt nếu không được sống cùng nhau sẽ cắt tóc đi tu. Đã thế, còn bày đặt chuyện lấy vợ làm gì hả con?

Sướng đỏ mặt. Phần vì ngượng, phần vì tức, Sướng sấn sổ vào mặt thằng cháu, rõ ngoa:

- Tiên sư họ ngoại nhà mày! Đàn ông gì mà buôn chuyện còn hơn mấy con đàn bà buôn cà buôn cá thế hả? Không phải mày là thằng cháu đích tôn thì “bà” tể cho ông bà ông vài bên ngoại nhà mày phải bắt mẹ mày khấu đầu xin “bà” tha thứ. Mày đã tận mắt thấy “bà” “ăn nằm” với thằng đàn ông nào chưa mà bảo “bà” là ái am ái nữ, là rửng mỡ, thèm trai? Mày nghe những đứa thối mồm thối miệng vu oan cho “bà” phải lòng Kiên “ái”, thề nguyện thế này thế kia với Kiên “ái”... Mày là cháu “bà”, không bảo vệ danh tiết của “bà” lại đồng lõa với lũ trâu lũ chó vu oan cho “bà” là sao?... Thằng khốn nạn! Thằng mặt người dạ chó! Thằng cháu có cũng như không...

Thấy Sướng mồm năm miệng mười “xỉa xối” thằng cháu trưởng, cụ Bổng tím mặt, giang tay tát “bốp” một cái rõ đau, rồi chỉ vào mặt Sướng:

- “Chị” có im ngay không! Nó là cháu “chị” mà “chị” chửi nó như chửi quân thù quân hần là sao? Nó lo cho “chị” mới nói cho tôi biết. “Chị” lại già mồm, chửi bậy chửi bạ. Chẳng có lẽ, tôi đánh tuốt xác “chị” bây giờ.

Nhấn mặt vì đau, Sướng ầm ức:

- Thầy chỉ bệnh nó thôi. Thầy thử đặt cương vị là con mà bị vu oan giáng họa như thế thì thầy có bực không? Con là “cô” của nó...

Cụ Bổng sáng giọng:

- “Chị” là cô của nó hay là chú của nó?

Sướng lí nhí:

- Dạ! Con là chú của nó ạ.

- Là đàn ông sao lại yêu Kiên “ái”? Sao lại thề thốt nếu không được sống cùng Kiên “ái” sẽ cắt tóc đi tu? Nói! Nói ngay!

Sướng hậm hực liếc xéo thằng cháu, định ca bài ca “tiên sư họ ngoại nhà mày” thì bị cụ Bồng vả bốp cái vào miệng, cảnh cáo:

- Lại định già mồm chửi thằng cháu đích tôn của tôi à? Đàn ông gì mà ngoa ngoắt thế? Nói rõ cho tôi nghe chuyện “chị” với “chị” Kiên “ái” yêu nhau để tôi còn liệu.

Sướng định nói rõ mối quan hệ với Kiên “ái” nhưng sợ nói ra thì “dì Kiên” sẽ không lấy được vợ, sẽ khổ “dì” ấy nên Sướng lặng im.

Thấy Sướng cúi mặt, không nói gì, cụ Bồng chép miệng, thờ dài:

- Thế mà “chị” còn già mồm chửi thằng đích tôn của tôi là buồn chuyện. Thôi, không cưới xin gì nữa. Để tôi ra thưa chuyện với bên nhà, nói rõ “chị” là đàn bà để xin hủy hôn.

Sướng cuống lên:

- Thầy! Thầy đừng làm thế. Con yêu Ngân thật mà. Con là đàn ông thật mà! Con thề! Tiên sư bố đứa nào mà con nói điều!

Vừa lúc đấy, Ngân bước vào. Như chết đuối vớ được cọc, Sướng vội kéo Ngân vào cuộc:

- Ngân! Ngân nói cho thầy “chị” biết đi. Thầy “chị” không tin “chị” là đàn ông. Thầy “chị” bảo sẽ ra nhà xin hủy hôn vì “chị” là đàn bà.

Ngân phì cười, mắng Sướng:

- Nỡm ọ. Cứ “chị chị Ngân Ngân” như thế thì làm gì mà thầy chả nghĩ “chị” là đàn bà con gái. Xưng anh cho quen đi, rồi sau này còn xưng bố với con, chẳng lẽ lại xưng với con là mẹ?

Sướng bấu bấu tay Ngân, đỏ mặt:

- Ừ. Người ta sẽ sửa. Nhưng quen thế rồi. Khó sửa lắm.

Cụ Bồng nhìn Ngân, nhẹ giọng:

- Ngân này. Con đẹp người đẹp nét lấy đâu chả được thằng chồng tử tế sao lại chọn thằng Sướng nhà bác làm chồng? Lấy nhau về, không có con cái thì sao được hả con? Rồi sẽ khổ cả đời, con ạ. Nghe bác, hủy đám cưới với thằng Sướng nhà bác đi.

Ngân đỏ mặt, nhìn thật nhanh xuống bụng, rồi nhỏ nhẹ:

- Dạ! Con nghe lời thầy nhưng còn cháu nội của thầy thì sao ạ?

Thằng cháu tròn mắt nhìn Ngân, lấp bắp:

- Cô... Cô nói sao ạ? Cô với “cô” Sướng nhà cháu có em bé rồi ạ?

Không đợi Ngân gật đầu xác nhận. Thằng cháu ôm Sướng quay mấy vòng, hét toáng lên:

- Ôi chú Sướng pha gái giỏi quá! Giỏi quá!

Sướng tíu mát cười, đấm đấm lưng thằng cháu, chửi mát:

- Tiên sư họ ngoại nhà mày! Sao không bảo "cô" là ái nữa đi.

Cụ Bổng khà khà cười, hết nhìn con, rồi lại nhìn cháu. Cụ vui lắm. Cụ gọi với vào buồng:

- U nó ơ! Thằng Sướng nhà mình là đàn ông, đàn ông thật, u nó ạ.

Rồi Cụ xăng xái ra đốc thúc mọi người lo việc cỗ bàn, tiếp khách. Cụ đi đi lại lại. Cụ nói nói cười cười. Trông Cụ thật hạnh phúc!

Làng Đá, mùa hè năm 2015

ĐẶNG XUÂN XUYẾN

Ảnh: vợ chồng "cô" Sướng + Ngân

Kính mời đọc thêm những sáng tác khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DangXuanXuyen.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9700 TÁC PHẨM